

men sig eller befinder sig saaledes, at han kan færdes mellem andre uden at fremkalde Smitte. Hvad Vædringsforslagene til § 18 angaar, indrømmer jeg, at de gaa noget vidt, noget videre, end jeg egentlig har tænkt mig nødvendigt, for saa vidt de foruden Mælk og Valle medtage alle andre Mejeriprodukter. Det er jo nemlig vist nok saa, som den ærede Ordfører bemærkede, at man ikke med Sikkerhed kan antage, at de Baciller eller skadelige Dyr, som findes i Mælk, der er inficeret, blive dræbte ved den Behandling, som Mælk undergaar for at blive til Smør eller Ost, og for saa vidt kan man jo vistnok sige, at fra et teoretisk Standpunkt er det rigtigt og konsekvent at udstække Forbudet ikke blot til Mælk, men ogsaa til disse andre Mejeriprodukter, men jeg skal dog paa den anden Side fremhæve, at medens man har hørt talrige Eksempler paa Smittes Overførelse ved Mælk, synes der egentlig ikke Eksempler paa Overførelse ved Smør eller Ost, eller i det mindste ere disse Eksemplers Tal overordentlig forsvindende i Sammenligning med de første. Derfor har det stillet sig for mig saaledes, at da man altid maa tage noget Hensyn til Befolkningerne ved slige Forholdsregler og ikke ganske kan løsrive sig derfra, har jeg haft nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at gaa saa vidt. Men det, der har beroliget mig, er det Moment, som ogsaa blev fremhævet af Flertallets ærede Ordfører, at her kun er Tale om et „kunne“ og ikke om et „skulle“, at Sundhedskommissionerne kunne paahvde saadanne Foranstaltninger, men at de dog ikke absolut skulle det, saaledes at der altsaa her kun er Tale om at give dem en Nynghed, og derimod skal jeg ikke have noget at erindre. Thi det hører jo til Mulighederne, at der efterhaanden, som Videnskaben gaar frem, ogsaa paa det Punkt kunde blive opdaget, at Smør og Ost er særlig farlige Smittebærere, og i saa Tilfælde er det jo rigtigt, at man har Midler i Hænde til at forebygge en saadan Fare. Vædringsforslag under Nr. 8, der gaar ud paa, at der altid, hvor der lides Skade ved disse Foranstaltninger, skal ydes Stadesløsholdelse, har jeg ikke noget imod. Det er i Grunden den samme Tanke, som selve Lovforslaget hviler paa. Hvad angaar Vædringsforslagene til § 24, altsaa Betalingsparagraffen, skal jeg kun først bemærke, at jeg ganske tiltræder den Bemærkning, som det ærede Udvalg har fremsat i de Bemærkninger, som ledsage Vædringsforslagene, nemlig, at naar man ikke har anset det for nødvendigt at nævne Børnehjem, er det, fordi man formener, at Børn i saadanne

mindre Børnehjem bør regnes som hørende til een Husstand; at altsaa Børn i saadanne mindre Hjem kunne regnes som hørende til Husstanden i Henseende til Vægens Betaling, er jeg enig med det ærede Udvalg i. De øvrige Forslag, som ere stillede til § 24, gaa jo til Dels kun ud paa at ihedelligøre, hvad allerede maa antages at ligge i, hvad der er foreslaaet; dette gælder navnlig om Vædringsforslagene under Nr. 10, 11 og 12, og det gælder i Grunden ogsaa om Vædringsforslag under Nr. 13; thi det er ganske sikkert Lovforslagets Mening, at det skal indeholde udtømmende Betalingsbestemmelser, og at alle de Forretninger, for hvilke der ikke i Loven er tillagt Vægerne Betaling, skulle de ikke have nogen særskilt Betaling for, men kun Godtgørelse for Befordring og Diæter. For saa vidt har jeg ikke noget mod dette Vædringsforslag heller. Vædringsforslag under Nr. 14 forekommer mig at være noget strengt mod Fyftet, som jo i det hele høre til de lavere lønnede Embedsmænd, men paa den anden Side, er det jo ikke noget, jeg kan tillægge den Betydning, at jeg af den Grund skulde kunne ønske at lægge Lovforslaget nogen Hindring i Vejen. Vædringsforslaget under Nr. 15 finder jeg ganske naturligt. Naar man først vil have denne Vædring, der findes under Nr. 14, ser jeg en ret naturlig Sammenhæng mellem de to Ting. Vædringsforslagene under Nr. 16 og 17 har jeg heller ikke noget at erindre imod, og med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 18 skal jeg kun bemærke, at jeg heller ikke har nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa det. Ganske vist indeholder det jo en Mulighed for, at man kunde til den Tid, til Iste April 1900, staa uden nogen Epidemilov, men det tror jeg kun er en tænkt Mulighed, ikke en Mulighed man behøver i Virkeligheden at være bange for. Thi ligesom det jo nu allerede denne Gang viser sig, at man fra alle Sider ikke vil kunne gaa med til at lade Epidemiloven høre op, saaledes antager jeg, at naar den Tid kommer, og der ellers bliver ved at være samme Fremgang i de hygiejniske Foranstaltninger som hidtil, vil det stille sig som noget endnu mere utænkeligt end nu, at man skulde lade Epidemiloven forsvinde helt ud af Verden uden at sætte noget i Stedet derfor, og det kan jeg indrømme den ærede Ordfører, at der sikkert da vil være et endnu stærkere Tryk paa Regeringen og paa Rigsdagen for at saa denne Sag bragt i Orden. Det kan ganske vist ellers være, at disse almindelige Revisionsparagraffer indeholde en Slags Fristelse til at lade Sagen